

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі
за конституційною скаргою Лебедева Віталія Вікторовича
щодо відповідності Конституції України (конституційності)
абзацу шостого пункту 70.1, абзацу другого пункту 70.5
статті 70 Податкового кодексу України**

м. К и ї в
12 жовтня 2022 року
№ 127-3(II)/2022

Справа № 3-104/2021(233/21)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України
у складі:

Первомайський Олег Олексійович (голова засідання, доповідач),
Головатий Сергій Петрович,
Городовенко Віктор Валентинович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного
провадження у справі за конституційною скаргою Лебедева Віталія Вікторовича
щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу шостого
пункту 70.1, абзацу другого пункту 70.5 статті 70 Податкового кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Первомайського О.О. та дослідивши
матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду
України

у с т а н о в и л а :

1. Лебедев В.В. звернувся до Конституційного Суду України
з клопотанням щодо перевірки на відповідність частині третій статті 22,

частині першій статті 58 Конституції України (конституційність) абзацу шостого пункту 70.1, абзацу другого пункту 70.5 статті 70 Податкового кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з абзацом шостим пункту 70.1 статті 70 Кодексу „облік фізичних осіб – платників податків, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний контролюючий орган, ведеться в окремому реєстрі Державного реєстру за прізвищем, ім'ям, по батькові та серією і номером паспорта без використання реєстраційного номера облікової картки“.

За абзацом другим пункту 70.5 статті 70 Кодексу „фізична особа – платник податків, яка через свої релігійні переконання відмовляється від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків, зобов'язана особисто подати відповідному контролюючому органу повідомлення та документи для забезпечення її обліку за прізвищем, ім'ям, по батькові і серією та номером паспорта, а також пред'явити паспорт“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

На виконання рішення Барського районного суду Вінницької області від 8 липня 2004 року Барська міжрайонна державна податкова інспекція анулювала присвоєний Лебедеву В.В. ідентифікаційний номер та зробила в його паспорті запис: „Має право здійснювати будь-які платежі без ідентифікаційного номера“. У зв'язку із втратою цього паспорта Лебедев В.В. у лютому 2014 року отримав новий паспорт і звернувся до Барського відділення Жмеринської об'єднаної державної податкової інспекції у Вінницькій області щодо поновлення відмітки у новому паспорті.

Отримавши відмову, Лебедев В.В. оскаржив до суду неправомірні, на його думку, дії податкових органів.

Вінницький окружний адміністративний суд постановою від 9 серпня 2016 року, яку Вінницький апеляційний адміністративний суд ухвалою від 29 вересня 2016 року залишив без змін, у задоволенні позову відмовив.

Головне управління Державної фіскальної служби у Вінницькій області (далі – Управління), до якого Лебедев В.В. 15 травня 2019 року звернувся як до правонаступника Барської міжрайонної державної податкової інспекції, листом від 29 травня 2019 року також відмовило у внесенні відповідного запису до його нового паспорта, посилаючись на відсутність підстав у зв'язку зі зміною податкового законодавства та набранням чинності Кодексом із 1 січня 2011 року.

Лебедев В.В. оскаржив відмову в судовому порядку.

Вінницький окружний адміністративний суд рішенням від 9 вересня 2019 року, яке Сьомий апеляційний адміністративний суд постановою від 23 січня 2020 року залишив без змін, у задоволенні позову відмовив. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 11 лютого 2021 року касаційну скаргу Лебедева В.В. залишив без задоволення, а рішення Вінницького окружного адміністративного суду від 9 вересня 2019 року та постанову Сьомого апеляційного адміністративного суду від 23 січня 2020 року – без змін.

2.1. Автор клопотання стверджує, що застосування судами оспорюваних приписів Кодексу суперечить конституційним принципам, за якими не допускається „при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод“ (частина третя статті 22 Конституції України), не мають зворотної дії в часі „закони та інші нормативно-правові акти“ (частина перша статті 58 Конституції України).

Також Лебедев В.В. вважає, що „законодавець прийняттям та введенням у дію положень абзацу 6 п. 70.1 та абзацу 2 п. 70.5 статті 70 Податкового кодексу України у 2011 році фактично не тільки звузив зміст та обсяг існуючих до введення прав і свобод громадян а фактично скасував право громадян на існуючий раніше податковий облік виключно за прізвищем, іменем, по батькові, роком народження і місцем реєстрації без внесення інформації до державного реєстру, що не відповідає та грубо порушує конституційні правові положення визначені частиною 3 статті 22 Конституції України“.

Обґрунтовуючи свою позицію щодо неконституційності оспорюваних приписів Кодексу, автор клопотання посилається на окремі норми Конституції

України, Кодексу, Цивільного кодексу України, рішення Конституційного Суду України, а також на судові рішення у своїй справі.

2.2. Лебедев В.В. заявив клопотання про поновлення строку подання конституційної скарги, вважаючи підставою для поновлення цього строку те, що повний текст постанови Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 11 лютого 2021 року він отримав 19 лютого 2021 року.

Лебедев В.В. надіслав конституційну скаргу до Конституційного Суду України 20 травня 2021 року, оскільки вважав цей день останнім днем строку подання конституційної скарги. Але 11 червня 2021 року він отримав повідомлення Секретаріату Конституційного Суду України від 2 червня 2021 року про повернення його конституційної скарги у зв'язку з тим, що вона не відповідає вимогам Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Лебедев В.В. надіслав конституційну скаргу до Конституційного Суду України повторно, після усунення недоліків, а саме 14 червня 2021 року.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ „конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього Закону, та якщо: <...> з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців“ (абзац перший, пункт 2 частини першої); „як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Суд визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу“ (частина друга); „якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не

мав повного тексту судового рішення, він має право висловити в конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку“ (частина третя).

Лебедев В.В. заявив клопотання про поновлення строку подання конституційної скарги.

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України, з огляду на доводи, наведені суб'єктом права на конституційну скаргу, вважає, що пропущений ним строк подання конституційної скарги підлягає поновленню.

3.2. Відповідно до статті 151¹ Конституції України „Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України. Конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано“.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити „обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону“ (пункт 6 частини другої статті 55).

Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що автор клопотання не зазначив, яке з гарантованих Конституцією України його прав порушено внаслідок застосування оспорюваних приписів Кодексу, не навів аргументів щодо їх неконституційності, а лише висловив незгоду із існуючим законодавчим регулюванням обліковування фізичних осіб – платників податків, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків, та із судовими рішеннями, ухваленими в його справі, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України оспорюваних приписів Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Із наведеного випливає, що конституційна скарга Лебедева В.В. не відповідає вимогам пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лебедева Віталія Вікторовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу шостого пункту 70.1, абзацу другого пункту 70.5 статті 70 Податкового кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**